

виждалъ, нарѣзахме я на лѣхи, взехме да правимъ фитари за лукъ и др. зарзавати, насадихме каквото трѣбва, и заградихме наоко съ врѣмененъ плѣгъ. Меме туриха, като слуга, да поливамъ.

Като нмѣмаше рѣчна, или долинна, текуща вода, трѣбваше да поливамъ само отъ чешми, които бѣха въ селото. Но като не можеше да ни задоволи такава вода за скоро поливане, направихме язъ (бентъ). Въ това село имаше двама първенци турци: една го казваха Дели Мехмедъ — кметъ на селото, а другия — Кара Пехливанъ. За мое нещастие заидатъ къмъ Дели Мехмеда, че отворихме бахчата съ негово позволение, а не и на Кара Пехливана, послѣдния отиде и съсече яза. Останахме само съ водата, която пои отъ чешмитъ, безъ да се събира нѣкъдѣ. Едничката ми работа бешѣ да поливамъ и цѣло лѣто, день и нощъ, киснехъ въ водата, безъ сънъ и почивка, защото до като изкарамъ до една край бахчата на оругия край пакъ изсъхваше. Сънътъ ми бѣше правъ, на крака, безъ да усѣтя кога съмъ падналъ. Събиждахъ се, когато пазвата ми се напълваше съ вода. Ставахъ като боленъ за сънъ. Прѣглеждахъ гдѣ е одрала водата прѣзъ фитариитѣ. занушвамъ ги и чакахъ да се напълнят. За по лѣсно отсичахъ водата прѣзъ 5 6 фитарии и, до като се напълнятъ, поспивахъ си малко. Но чорбаджиитѣ ми, тѣзи безсмислени и диви варвари; не помислѣха, че отъ мѣсець не съмъ спалъ, та, понѣ за 2 часа, да ме смѣнятъ. Кракнта ми, които денонощно киснеха въ вода, беха се напукали, като съ ножъ нарѣзани и отъ тѣхъ течеше кръвъ. Напуканинитѣ взеха да ме болятъ чувствително и, като виждахъ, че нѣма милость отъ никъдѣ, самъ си измислихъ средство за излѣчение: имахъ отъ село донесени калцуни, обухъ ги, поливахъ съ тѣхъ и намѣрихъ спасение. Но и тия ми мжки не достигаха. Вечеръ и сутринъ ме очакваха други поголѣми. Бахчата бѣше близо до селото, което бѣше много добично. Като излѣзваха добичетата на паша, отъ всички страни нападаха на бахчата: волове, биволи, крави, кобили и пр. и азъ бѣхъ принуденъ да обикалямъ бахчата най малко 20 пжти да разгонвамъ този многочисленъ добитѣкъ, като, нѣкога, се и отдалечавахъ отъ бахчата. Чербаджиитѣ ми скалисваха, или копаяха, и, като че не бѣ тѣхна бахчата, никой не искаше да ми помогне въ поливането, понѣ до като разгоня добитѣка. Сящото се повтаряше и вечеръ при завръщане на добитѣка. За това имахъ при поливателната си мотика и отбранителенъ кривакъ. Разсичахъ на нѣколко фитарии водата и грабвахъ кривака. Като изгонѣхъ на нѣколко разстояние добитѣка отъ всички страни, връщахъ се и прао-